

Драгана наложиха тежко наказание. Отъ тогава той се заклѣ да бѣде голѣмъ врагъ на Радоя.

Радоя не обичаха и останалитѣ му съученици. Сѣщо тѣй го мразѣха и дѣцата въ тѣхната улица; затова въ училище другаруваше съ дѣца отъ други отдѣления, а въ града — съ дѣца отъ далечнитѣ улици. На разходка ходи по-вече самъ, защото никой не обича да другарува съ него.

II.

Единъ пролѣтенъ день Драганъ излѣзе на полето да се поразходи край рѣката. Върбитѣ се бѣха вече доста разлистнали. Кората имъ се бѣлѣше лесно, та дѣцата си правѣха хубави свирчици отъ тѣхнитѣ прѣчици.

Като наближи до голѣмата върба, той зачу жаленъ писъкъ, който идѣше отъ къмъ нея. Ускори крачкитѣ си, за да познае кой издава писъка. Слѣдъ малко Радой забѣлѣза въ рѣката малко момче да пици за помощъ.

То бѣше цѣло измокрено и окаляно въ тинята като прасе и малаче, та не можеше да се познае кое е. Драганъ се затече веднага къмъ давящето се момче и се приготви да му помогне. Брѣгътъ бѣше много лъзгавъ, та не можеше да слѣзе близу до жертвата да я изтегли отъ водата по-лесно. Затова накара го да направи послѣдни усилия и да се приближи до брѣга срѣщу върбата.

Тогава то се хвърли като риба надъ водата и успѣ да забие прѣститѣ си въ меката прѣстъ на брѣга. Въ това врѣме Драганъ се държеше съ едната ржка о стеблото на върбата, а другата протѣгаше къмъ нещастника. Той успѣ да го